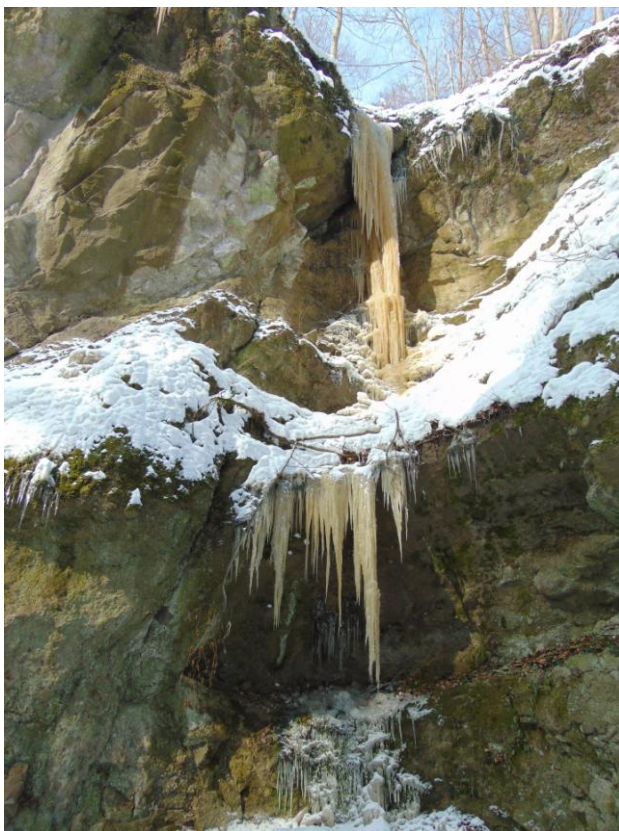

JÉGCsap

Kutasi Horváth Katalin fotója

Lektorált változat

A VERSLISZA által kiírt belső pályázatos írásokból – PDF-ben – 2020

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 22 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Szohner Gabriella: Jégcsapok

című írása.

Gratulálunk!

Horváth-Tóth Éva: Olvad a jégcsap

Tegnap még hó hullott,
csipkét horgolt a fákra,
a tócsába hold fagyott,
s felizzott a kályha,

gyöngyfehér füstöket
fecsegett a kémény,
zúzmarát lengetett
pókhálón az éjféli.

Rózsaszín sóhajjal
mosolygott a hajnal,
langyos fuvalommal
évdött a faggal.

Ereszen a jégcsap
mint a gyémánt, ragyog,
még vacog egyik nap,
megolvad másikon.

Nyúlik, mint az árnyak,
és cseperegve dalol
tisztán a világnak
ébredő tavaszról.

Záruba Károly Valér: Baráti tanács

Régi barát, aki most neked önti ki bánata bűjút,
Bár maga kaphatná a szerelme babérkoszorúját.
Kezdi sorolni arája hibáit (Ments ki teremőt!),
Jön panaszáradat, asszonyi szinte a mód, s oly esendő:
— Jaj! Tud lenni kedélytetető, mint síri hideg kő.
Nem szerető szerető, hűvös jégcsap a nő.

Lám, a barátoknak - bár csikorog foga - jó a tanácsa.

Fogjad e jégcsapod, add melegéhez a férfi ajaknak!
Olvadozik, kis, nedves erecskék futva haladnak.
Forró csókjaid érje ölet most, nem csak a száját!
S észreveszed hamar; érzed a nyelved érde hatását,
Megkap a mennyei íz, s ő végre megéli az álmát.
S rájössz, mily tüzes ő, mily igazán ölelő.

Sági Klári: Jégcsap

Minden megváltozik, ha az ember megöregszik. Ez természetes folyamat, lelassulunk, rosszabbul vagy rosszul látunk-hallunk, elnehezedünk, összemegyünk, megbetegszünk, és még ki tudja, mi minden történik velünk. Egy biztos, nem fiatalodunk, mert ez az élet rendje. Megszületünk, és egyszer örökre elmegyünk. Az emberi lét ilyen, utódainkban élünk tovább. Itt nincs körforgás, ami a természetre, főképpen az időjárásra jellemző. A természet évről-évre megújul, tavaszra nyár, nyárra ősz, őszre tél jön. Ebben ez a rend.

Vagy mégsem? Az utóbbi években ez a rend, ez a körforgás mintha eltűnni látszana. Kevésbé élesek a határvonalak az évszakok között, olyan egybe mosódó lett az időjárás. Leginkább a tél varázsa veszett el. Az emberi emlékezet szinte mindent megszépít, mégis, gyermekkoromban, ami sajnos nem tegnap volt, már Mikulásra leest a hó, sőt, gyakran már Katalin napon is taposhattuk a friss, ropogós havat. Manapság szinte tavaszias a hőmérséklet. Fehér karácsonyról csak álmodhatunk. Ezért is boszszant, hogy a reklámokban, a filmekben mindig esik a hó. Szép fehér a táj, csillognak, villognak az ünnepei díszek, mindenki fenyőfát cipel, és boldogan karácsonyozik. A valóságban meg mérgeződhetünk az unalmas, egyhangú szürkeségen. Sehol egy pici hó, sehol egy kis befagyott tócsa, egy csipke-jégvirágos ablak, és egyetlen árva jégcsap sem lóg sehol. Igaz, a jégcsap már akkor jelenik meg, ha a hideg eltűnőben, és olvadásnak indul a hó a tetőkről, ereszekről. A jégcsap azt jelzi, hogy tisztes téli van, volt, s lassacskán melegszik a levegő hőmérséklete.

N A P E R E J E
M E G S Z Ü L I
C S I L O G
V I L L O G
E G Y R E
N Y Ú L I K
M A J D
V Í Z Z É
L E S Z
Ő

Szeretem a jégcsapokat. Olyan egyediek, kecsesek, rövidebbek, hosszabbak, fordított, átlátszó kis üvegcúpok. Rövidke életükkel megszépítik a környezetet, vidámságot hoznak, szépséget. Varázslatosak.

Vitos Irén: Búcsú

Fraktálokat mintáz
a jégvirágciráda,
kilincsen zúzvara,
a hideg se rázza.

Az ereszen jégcsap
csillog a napfényben,
mint áttetsző kristály,
annál is büszkébben.

Nem töri kedvesség,
lobogó indulat,
csak a Nap-melegség,
mi könnyeket fakaszt.

Enyhül az idő már
a meghatottságtól,
a jégcsap pityereg,
búcsúzik a tájtól.

Szörényi Vanda: Más idő

Régen még üdvözölt a fagy,
mint rég nem látott ismerőst,
vállon veregetett a hó:
„Ha dideregsz, bundát felöltst!”

Ma csapnivalók a jégcsapok,
mind csak felkapott mesehős,
valahogy elveszett a tél,
túl nyamvadt, beteg, nem erős.

Gyermekként még hógolyóztam,
kardomat ereszről törtem,
lisztes dombot szántott a szán,
jeges útnak is köszöntem.

De az idő már más idő,
még ha loccsan is néha hó,
piros orcám is maszk fedi,
tán oda bújt el télapó.

Kisznyér Ibolya: Téli emlékek

Régen hősködő, rakoncátlan gyerekek
nyalókának vélték a jégcsapot, letörték,
szájukba tették, zsibbadtak ízlelőbimbók,
azután, torokfájással, otthon kuksolhattak.

Az alföldi embernek bezárt pihenést jelent,
jeges szél marja az arcát, hosszú a sötét,
díszek, színes fények imitálnak meghittséget,
a természet nyugovóra tért, a tél ideért.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

Magas gyárépület ereszéről jégcsapok lógtak,
mintha bizony óriások kardjai fenyegetnének,
lent a járdát színes szalagokkal elkerítették,
ki életét megunta, s élni fél, az menjen alattuk.

Meglestem a Pilist, egy márciusi napon
félúton jártunk, amikor megigézett a látvány,
egyszerre a táj hófehér csillogássá változott,
a hó, a jég és zúzmara birodalmává vált.

Mint a mesében, Jégkirálynő országában,
oly fenséges, oly csodaszép; üdén, ragyogón
gyermeki ujjongás éledt fel alvó szívemben,
megilletődött bűvölet járt át a csoda láttán.

Látok képeket, befagyott vízesések felvételeit,
gyönyörű fotókat, a jég csipkéinek rögzítését,
videókat, melyeken jégből faragnak szobrokat,
ám Dobogókó marad jeges, szívmengető emlék.

Kovács Ádám Máté: RSZ

Megérkezett a tél, kimegyek a kertbe,
Porcukrot szórtak szét a természetbe',
A szomszéd házát sasolom mereven,
Szájer helyett jégcsap lóg az ereszen.

Vitos Irén: Jégcsapfűzér

Szürke januári délután
fagyott ágak között néz
vissza rám

könnyű ködpermeten át
a fehér tájból kibuggyanó
zöld tuják fátyolos
nyugalomba burkolózott
karcsú alakja
az elnehezült villanydróton
a jégcsapok füzéreként
sorakoznak
a fák tetején hosszan futva
önfeledt nyújtózkodásban
napról-napra növekednek
a ködpárából lopva alakot
versengenek
ki nő nagyobbra
így alakul a hierarchia
a magasság és a mélység
a perspektíva ameddig
még a kert a fagy otthona.

Győri Nagy Attila: Jégcsap

Tünékeny illúzió csupán
közeledésem, egy erőtlén
kísérlet szíved olvasztására.
Elfáradt lelked tovatűnt
ifjúsága magányt termett.
Kemény jégcsap.
Bár olvadna, vízzé válna,
mely éltető, szomjat oltó,
de szilárd, akár a gyémánt,
fel nem törhető.
Kemény jégcsap.
Csillogása vakít az ürességnek,

ragyogás, mily hamis,
őszintétlen verőfény.
Kedves mosollyal emelt falak
tartják a távolságot.
Tüzed kialudt, s minden
festék ellenére, átlátszó.
Kemény jégcsap.
Egy fájdalokkal teli
tökéletes burok kiált
segítségért némán,
de nem fogok.
Nincsen nálam jégvágó.

Kalocsa Zsuzsa: Jégcsap

A havas hegygerinc felett
egy fénylő csillag suhan át,
amint alatta lépdelek,
hallom a tél hideg szavát.

Jégcsapok lógnak szikláin,
sorban csipkésre változnak,
vízesés dermedt útjain
fehér szobrokat formáznak.

Jégszilánkos lett a szívem,
és a könnyeim dermedtek,
Uram, segíts, mit kell tennem,
mikor lelkem beleremeg?

A szőke hold gyenge árnya
megcsillan a jégkristályon,
fagyos páncélt lehel rája,
s elpihen a havas tájon.

Remek szobrász a természet,
szunnyad a hólepel varázs,
vésni nem tud senki szebbet,
süvítvé szél harsogja át!

Kutasi Horváth Katalin: Gerda könnye

Hány fiúcska szemébe fúródott szilánkod,
Hány szívet dermesztettél kaján kéjjel?
Hiába oly gyönyörű jégtüskés világod,
Ha nappalod felér a sötétlő éjjel...
Fantasztikus jégcsapok merednek fölöttünk,
Sok-sok ezer jégtőr leselkedik ránk,
Ijesztő szófolyamok fagynak meg körülünk,
Éles dárda mered, fenekedik, lám,
Kegyetlen szépséged túlságosan merev,
Csontig hatol lelkedből a rémisztő hideg,
Hókirálynő, alighogy kimondom a neved,
Elhal minden érzelem, eltompul az ideg.
Jégcsapcsodák erdeje elvarázsol minket,
Mesék országában cseppen a remény,
De a valóságban annyi Gerda nincsen,
Hogy kiolvasszon bennünk mindent, mi kemény.
Hullhat annyi könny egy kislány szeméből,
Hogy kihulljon a gonosz, torzító szilánk?
És eltűnhet valamennyi Kainak lelkéből
A rosszindulatba szilárdult vadóc világ?

Klotz Mária: Verbális jégcsap

Nemcsak ostorral, vagy nagy bottal lehet ütni,
erős testi fenyítéssel erősségedet éreztetni,
a másikat jól megagyalni, véresre verni,
vad agresszivitással padlóra, földre teperni.

Más módszerei is vannak a megaláztatásnak,
az egymáson való felülkerekedés gyalázatának,
a lélek húrja is fogékony a szúrós fájdalomra,
a verbális bántás néha rosszabb, mint a bomba.

Gonosz gondolatokkal, szavakkal is lehet ütni,
álságos hazudozással a társadat hülyíteni,
jégcsapos mondatok magas falakat építenek,
mély sebet a lélek legbelső bugyraiba ejtenek.

Hidegek ezek a szavak, jéghegyekké válnak,
lehetetlen elfelejteni, nagy kár minden bánat,
hiába a simogatás, az ilyen ember nem kell,
maradandó a fal, a jégcsap nehezen olvad fel.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Rózsika és a jégcsap

A közelmúltban a kedvenc hetilapomban olvastam egy cikket a vashiányról, arról, hogy a csecsemők és a kisgyermekes esetében a vashiány többnyire az egyoldalú, helytelen táplálás következménye, de a kevés húst fogyasztó serdülő lányoknál is jelentkezhet, amikor elkezdnek menstruálni. Ahogy a cikket tovább olvastam, és a hiány tüneteire értem, megdöbbsentem, mert egy régi-régi emlék jutott eszembe erről a sorról: „Látható jele a sápadt bőr... szokatlan, de jellemző tünet például a jég-, a méz- vagy a földévés.”

És hogy mi volt az a gyerekkori emlék, amit a cikk eszembe juttatott? Tudni kell hozzá, hogy tizenhét éves koromig az alföldi tanyavilágban éltem szüleimmel, az apai nagypapámék tanyájához toldott házrészben. Nem volt akkor még villany a tanyákon, esténként petróleumlámpa fényénél olvastunk, malmoztunk vagy kártyáztunk apukámmal, vagy nyári estéken kint ültünk a verandán a csillagfényes éjszakában, és hallgattuk Tóth nagypapám elbeszéléseit. Egyik este valahogy a papa testvéreire terelődött a szó, meg az ő gyerekkorára – ami a huszadik század elejére esett. Akkor mesélte a nagypapám, hogy neki három lánytestvére is szü-

letett, de már csak a legkisebb, a Juliska él, a jakabi temetőben két kishúga is el van temetve. Kérdésemre, hogy mi történt velük, azt felelte:

- Az Ilonka kiskorában, tüdőbajban halt meg, a Rózsika pedig 17 évesen véletlenül lenyelt egy jégcsapot, és megfulladt tőle. Nagyon szép lány volt. Olyan halovány fehér bőrű, hosszú szőke hajú, kék szemű kislány, mint te, Zsuzsikám.

Anyukám erre rögtön rávágta:

- Látod, kislányom! Mindig mondom télen, hogy ne játsszatok a Pannival az ereszről levert jégcsapokkal, és főleg ne vedd a szádba sose! Mi van, ha véletlenül elesel, és te is lenyelsz egy jégcsapot, mint az a Rózsika?

Úgy emlékszem, kicsit megszeppentem akkor, mert tényleg szívesen vettem a számba én is a jégcsapot, valahogy vonzott az a kellemes hideg érzés, de aztán télire valószínűleg rég elfelejtettem ezt az égenszet. Most viszont, hogy ezt a vashiányról szóló cikket olvastam, nem hagy nyugodni a gondolat: a temetőben látható fejfa szerint Tóth Rózsika az első világháború idején halt meg, amikor az átlagemberek nagy szegénységben éltek országszerte. Valószínű, hogy a sokgyermekes Tóth család sem volt kivétel, az ő asztalukra is ritkán került hús, sokkal inkább jellemző lehetett az egyoldalú táplálkozás. Eszembe jutott, amit erről mesélt a nagypapám: „Nehéz idők voltak azok, kislányom. Még kenyérből se tudtunk a hasunkkal versenyt enni, nemhogy krumpliból meg húsból. Jó, ha minden második vasárnapon le tudott anyám egy-egy tyúkocskát vágni... de hát mi volt az nyolc éhes szájnak?”

Igen, valószínűleg a vashiány miatt volt olyan halovány a bőre, és valószínűleg a jégcsapot sem csintalanságból szopogatta, mikor megbotlott és ijedtében lenyelte. Nem maradt róla fotó, csak az egyre halványodó fejfa őrzi az emlékét - és most már ez a pár soros írás is.

Szabóné Horváth Anna: Jégcsap

A jégcsap olyan, mint a szív,
Megfagy, s kienged ezerszer.
Csillan rajta számtalan szín,
Mégis majd elpattan egyszer...

A jégcsap mesés alkotás.
Kemény, de mégis törékeny.
Természet varázsa, csodás,
Ha Nap simítja, tünékeny.

A jégcsap kapaszkodva csüng,
Mint kicsi s nagy orgonasíp.
Fényjátékot kacsintva küld.
Nem sír, ha szél nyakába csíp...

A jégcsap olyan, mint a szív,
Mely ridegségtől elpattan.
Neki a fordítottja kín.
Izzadni kezd, s vízzé fakad...

Kovács Ádám Máté: Lelet

Fagyott, függő vízdarab,
Kellhet már a vaskalap,
Ha ráesik fejedre,
Szükséged lesz leletre.

Thesaurus: Jégcsapkaland

Jégcsap I.

Az emberélet útjának... úgy a kétharmadán egy - viszonylag - nagy...
hát, nem is sötétlő, inkább gyöngyöző, izzadó erdőbe jutottam.

Ez úgy történt, hogy a valóságban vagy a mesében az ember bizonyos
időközönként kénytelen-kelletlen eljut bizonyos nagy, vagy kevésbé nagy,
sűrű vagy ritkásabb, sötét vagy inkább szürke erdők szélére, és azon át
kénytelen folytatni útját. Persze meg is lehet kerülni, de arra még nem
volt példa, mármint hogy túlélte volna valaki a hatalmas kerülőt. Egysze-

rűbb vállalni a néhány hetes, hónapos, esetleg ennél is hosszabb kalandos, és mindenképpen tanulságos utat át, keresztül a rengetegen.

Ráadásul itt is van plusz segítség, mint a társasjátékban: akinek jó a humora, az önkritikája, és talpraesett, hidegfejű, sőt ezen felül hisz a mesékben, nagyjából háromszoros előnnyel indul azokkal szemben, akik mindezeket nélkülözik valami oknál fogva.

Mondom, úgy alakult, hogy ez már a sokadik vadonom volt, már így sem rövid életem folyamán. Ezért amikor láttam, éreztem, hogy elkerülhetetlen, gondolkodás nélkül belevetettem magam...

De alig tettem néhány lépést befelé, a kinti szabad levegő után mintha hirtelen egy túlméretezett gőzfürdőben találtam volna magam. Nemhogy a remélt erdei hűvösség és aromás, vonzó illatok üdítettek volna, inkább elviselhetetlenül páráos, fojtó, nehéz szagokkal telített levegő vágott mellbe. Pedig ezeknek az erdei kóborlásoknak éppen a friss, tüdőt-fejet tágító-tisztító hatása teszi elviselhetővé azt az állapotot, ami miatt ide kényszerülünk: tudniillik egy éppen aktuális lelki trauma, szívfájdalom, csalódottság, valami lényünkön eluralkodó totális kiábrándultság...

Mielőtt nagyon elkanyarodnánk, mármint a témánktól, ugorjunk vissza a fülledt, levegőtlen, fákkal körülvett tisztáshoz! Ezt persze még valamennyire meg lehetne magyarázni, akár valamilyen természeti, akár ökológiai-biokémiai jelenséggel. De ki látott már olyat, hogy fák, bokrok, az avar, az ösvények is mind verejtékezzenek!

A fák törzsén, ágain, levelein folyamatosan nedvesség gyöngyözött, aztán ezek a gömböcskék egyre nagyobbakká híztak, lassan egyesültek, és kis erek, patakok formájában lefolytak a földre, vagy kövér cseppeként lepottyantak az avarba. Ugyanígy „izzadtak” a bokrok, de még a legkisebb virág, rügy, gomba és moha is. A talaj, a lombszőnyeg, az ösvények és a föld feletti gyökerek is állandóan ontották magukból az átlátszó, különös szagú kipárolgást... Hát ezért volt itt ilyen vaskos, nehéz a levegő! Nem lett volna kellemetlen egyenként a különféle fáknek sajátos illatanyaga, de így, együtt a sokféle markáns aroma gyomorfordító elegyet produkált. Ha ehhez hozzávesszük, hogy a folytonosan termelődő, átlátszó folyadék a növényekről és mindenholon már bokáig érő, összefüggő, sekély vizű tavacskát hozott létre az erdő talaján,

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

nem csoda, hogy első gondolatom a menekülés volt. Az előző megállapítások néhány másodperc alatt születtek meg fejemben, ahogy körbepillantva felmértem a helyzetet, ezért aztán szinte abban a pillanatban, ahogy néhány lépést tettem befelé a magasabb fák közé, már fordultam is vissza, hogy minél előbb szabaduljak innen.

Igen ám, de nem volt út visszafelé! Hátranézve teljesen más táj fogadott, mint ahol előzőleg behatoltam. Mint a rémmesékben... vagy a valóságban... Nem volt választásom, mentem tovább befelé.

Hogy lehet ezt a párás, bűzös, fojtogató miliőt kibírni? Bakancsom még ellenállt a latyakos talajnak. Viszont pillanatok alatt lekerült rólam az ing, a trikó. A nadrágot hagytam, mert fontos dolgaimat a zsebemben tartottam, és a bokrok, ágak, rovarok ellen elég jó védelmet nyújtott.

Rajtam is pillanatok alatt kis erecskék, patakocskák csordogáltak, és a hátamról vagy a mellkasomról szépen lassan a nadrágomba jutottak, amit nagyon utáltam.

De nem értem rá sokáig rágódni ezen, mert az eddigieknél is bizarrabb látvány kötötte le a figyelmemet. A szám is tátva maradt, amikor egy nyulacskát pillantottam meg egy bokor részbeni takarásában, és nem volt rajta semmi... mármint bunda... mintha meztelen lett volna. De nem, mint akit megnyúztak, az nagyon visszataszító lett volna, hanem mintha nagyon rövidre levágták volna a szőrét. Mégsem pizsinek hatott a nagyon megnyírt bunda, hanem mint akin semmi sincs, szóval anyaszült meztelennek... Észrevehette, hogy kikerekedett szemekkel nézem, lassan megfordult és elugrándozott. Nem, mint aki zavarban van, inkább, mint akinek nincs kedve magyarázkodni... tegye meg más!

Indultam is tovább, mert egy helyben még szörnyűbb volt a létezés. Ekkor egy újabb állatkát pillantottam meg, egy mókusféléét. Ő is ruha nélkül közlekedett.

Már nem annyira a különlegessége, inkább némi információ miatt gyorsan utána eredtem a posványban gázolva. Persze semmi esélyem nem lett volna, ha eltűnik a sűrű aljnövényzetben, de szerencsémre felfutott egy közeli fára, és egy pillanatra még vissza is nézett rám. Nem tudom, miért, de megszólítottam: - Hé, mondd csak, mókuska, ki itt a főnök? Az erdőben.

Rövid ideig nézett még, aztán elindult fölfelé a fa törzsén; időnként visszafordult, és megállt egy pillanatra. Na, gondoltam, én is jótól kérdezősködöm... Hiába, megmászhatja velem ezt a magas fát. Bár el kell ismernem, elég könnyen ment a mászás. Mintha az ágak maguktól hajoltak volna a kezem alá, hogy beléjük kapaszkodjak. Szinte pillanatok alatt feljutottam a közepéig. Ott aztán, pont a fejem felett megállt a mókus, aki már nem is tűnt különösnek. Mikor látta, hogy észreveszem az előttem rejtőző, nagyrészt betapasztott nyílású odút, hangtalanul tovább mászott. Én pedig bekukucskáltam a kis méretű nyíláson. Mozgást észleltem odabent, és halk madárhangokat hallottam.

A bicskámmal kopogtattam a fa törzsén, közel az odú bejáratához. Egy idő múlva kiszólt a bentlakó, valószínűleg búbos banka, szaggatott bűgő hangon:

- Hahó! Te vagy, Fakopács? Muszáj neked itt gyakorlatoznod folyton? Nem élesítenéd máshol a csőrödöt?

- Jó napot! Nem a Fakopács, én kopogtattam, kedves hölgyem... - mondtam, és közben elkeseredetten kapaszkodtam a csúszós fatörzsbe, ágakba.

- Ki az az én? Most aztán tudom, ki vagy, te nagyokos!

- Elnézést, Vandorius vagyok. Még csak az előbb vetődtem ide, de máris nagy gondban, sőt bajban vagyok!

- Hát azt én is elmondhatom magamról, sőt az összes itt lakóról! Azt gondoltam, te fogsz majd rajtunk segíteni... nem fordítva.

- Nagyon szívesen, ha szorult helyzetem ezt lehetővé teszi, sőt, ha még azt is elárulod, hogy mi módon tehetném.

- Látom, nagyon nem vagy képbem, kedves barátom. Szólíthatlak így?

- Megtisztelsz! És én hogy szólíthatlak, kedves hölgyem?

- A nevem Bankasszony Úrnő.

- Köszönöm! Ezek szerint te vagy itt a főnök, ha szabad így fogalmaznom?

Enyhe bólintás volt a válasz.

- Nagyon örülök, éppen téged kerestelek - mondtam, közben maradék erőmmel próbáltam stabilizálni helyzetemet a magasban.

- Ejnye! - huhogott haragosan vendéglátóm. - Segítsetek már a barátomnak, mielőtt lezuhan és kitöri a nyakát! Ki fog akkor segíteni rajtunk?!

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

Erre a körülöttem ágaskodó ágak és indák egészen biztonságos és kényelmes ülőalkalmatosságot alakítottak ki számomra, ahogyan hirtelen egymásba fonódtak.

- Úgy látszik, fontos vagyok nekik, hogy így vigyáznak rám - gondoltam jólesően. - Köszönöm, Úrnő! Akkor most megtudhatom, mi történt az erdőtöklökkel és veletek?

- De meg ám! Alig várom, hogy elmeséljem! Tudtuk, hogy hamarosan érkezik a segítség! Csak nem tudtuk, hogy te leszel az, de most már egyértelmű!

- Miből gondolod?

- Tilinkó, a kis erdei Tündér adta tudunkra, amikor megmentésünkre jött. „Idevetődik V., egy elanyátlanodott utazó, aki még saját magán sem tud segíteni. De ez a szerencsétek, mert így számíthattok rá, örül, ha valakivel jót tehet” - így szólt a jövődőlés. Pont illik rád a leírás.

- Nagyon megtisztelően hangzik - feleltem.

Jégcsap II.

- Na, akkor mondom a többit: boldogságban éltünk itt, gyönyörű erdőrengetegünkben. Mások is csodájára jártak szépségének és csodás, megnyugtató hangulatának. Az állatok, a fák, növények és az idetévedt utasok békében, szeretetben éltek egymással. De egyszer, vesztünkre, idekeveredett Hercehurca, a kobold. és mindent tönkretett. Attól kezdve már semmi nem volt egyszerű, természetes vagy magától értetődő. Még a szép, örömteli, szeretetteljes dolgok is megkérdőjeleződtek, amióta megjelent. Ha valaki megajándékozta a társát, az köszönet helyett azt kérdezte, mivel tartozom, mit szeretnél érte?

Vagy egy négy lábú visszavitt a fészkébe egy kiesett kis fiókat, a szülők máris azt kérdezték: „Meghálálhatjuk legközelebb néhány tojással?” Érted? Ide süllyedtünk! „Viszonzásul felajánlaná saját ivadékát?!”

Egyedül a fákra nem volt hatással ez a cinikus kobold. Ha egy magas, nagyobb lombozatú fa elállta a napfény útját az alatta élő kisebbek előtt, természetes volt, hogy félrehajtja lombkoronáját, és nem vár hálát azért, mert őket is fényhez juttatta. Vagy ha esett, és egy erdőlakó

védelmet keresett, hogy el ne ázzon a bundája, a környék összes fája, bokra olyan sűrű fedelet biztosított föléje, hogy egy csepp nem sok, annyi sem érte az alatta meghúzódót. De egyikük sem várt hálát egy ilyen cselekedetért.

Viszont ez nagyon zavarta ezt a számító koboldot, és miután őket nem tudta megrontani, megátkozta valamennyit. Azzal büntette őket, hogy amikor jót tettek valakivel vagy valamivel, ilyenkor nagy mennyiségű folyadékot kelljen kipréselniük magukból. Ezzel persze nem tudta elpusztítani szegényeket, de nagyon sok kellemetlenséget okozott - eleinte. Később pedig már tragédiát, mindnyájunkra nézve!

Ugyanis lassabban tudták újra felszívni gyökereikkel az eltávozott nedveséget, így az összegyűlt alattuk, és mindenhol az aljnövényzet szintjén. Az állatok idővel nem találtak száraz területet sem maguk, sem kicsinyeik számára. Ezért akik nem a fákon éltek, elköltöztek, amíg lehetett. Persze az itt maradottaknak sem könnyű; a táplálékszerzés különösen. Lassan már nem találni gyümölcsöt, bogarakat, semmi enivalót. Az én párom is messzire kénytelen elröpdülni a szomszédos mezőre, hogy megszerezze a betevőt nekem és fiókáinknak. Így tengődtünk, mígnem Tilinkó, a kedves kis tündér, aki szívén viselte mindig a sorsunkat, hírért vette a szörnyűségnek, ami velünk történt. Hamarosan itt termett, és első dolga volt, hogy levegővé változtatta Hercehurcát. Ez volt számára a legnagyobb büntetés; hogy nem láthatta, nem hallhatta senki. Ellenben ő mindent, mindenkit látott-hallott, de semmibe nem tudott belekotnyeleskedni, nemhogy azt elrontani. Az orra előtt zajlott az élet, történtek a legváltozatosabb események, ő pedig a jelentéktelenség virtuális börtönéből kénytelen volt végigszenvedni mind ezt. De ez legyen már az ő baja, megérdemelte!

Tilinkó még annyit tehetett, hogy visszaadta a madaraknak gyönyörű hangjukat, mert azt is elvette ez a hétpróbás Hercehurca, és jövőendő emlékeiben kutatva meglátott valakit, aki képes lesz segíteni megváltoztatni ezt a kilátástalannak tűnő helyzetünket. Hát így kerültél te a képbe, kedves Vandorius. A jóslat szerint te fogod megszerezni számunkra a megmentő „dolgot”, ami újra élhetővé teszi az erdőnket...

- Dolgot? Milyen Dolgot... és honnan, mi módon szerezzem meg, amikor még a magam dolgát sem tudom megoldani? - vágtam közbe.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

- Ne türelmetlenkedj és ne legyenek kétségeid, főleg magaddal kapcsolatban! - nyugtatott meg Bankasszony Úrnő. - Te képes vagy elvégezni és a legjobban elrendezni mindent, amire hivatva vagy! Csak eddig még nem jött el a te időd. Nemcsak a saját kis életedről van itt szó! Ezt a hatalmas élőhelyet, milliók és milliók élőhelyét kell megmentened a teljes pusztulástól, és jobbá tenned. Ez csak elég nagy kihívás, kedves Barátom! Amikor ezt bevégezted, a te problémád is semmivé válik, amiért átmenetileg idekényszerültél száműzetésbe. Tudniillik meg fogod érteni életednek mostani, sötét szakaszát, és mehetsz, amerre szeretnél, teheted azt, amit szeretnél!

- Hát ez valóban nagyon csábítóan hangzik - villanyozódtam fel. - De mi az a „Dolog”?

- Nem kell semmi különösre gondolod. Ez egy emberi testrész. Pontosabban egy női testrész... már amennyire az illető nő.

Tátott szájjal, kikerekedett szemekkel hallgattam.

- Na, ennyire azért nem kell megijedni! Nem olyan rettenetes feladat ez! Ha ott leszel, megy minden magától - öntött lelket belém az Úrnő. - Én is csak annyit tudok, hogy Bájbanyát kell keresned, és nála vagy rajta van, amit el kell hoznod nekünk. A többit tőle tudod meg. Azt is, hogy ez a valami, hogyan oldja meg a problémánkat.

Miután látta, hogy még ezek után is elég értetlenül és riadtan nézek, utamra bocsátott.

- De most már tényleg ideje indulnod, mielőtt teljesen tönkremegy a birodalmam, és elveszítem a maradék népemet! Menj, Isten hírével! Még annyit kell tudnod, hogy majd megállítanak és útba fognak igazítani, ha meg nem ölnék...

Már épp nekiindultam, de ez az utolsó szó kicsit árnyalta lelkes hangulatomat. De már nem volt visszaút... Gyorsan leereszkedtem a fa törzsén, és elindultam... de hogy hová, magam sem tudtam.

Mentem a bozótos, lucskos avarban, törtettem ágak-bogak közt, bár fogalmam sem volt róla, hogy miért éppen arra. Sok idő telt el így, amikor valami hatalmas árnyék vetült elém a pocsolyákba vesző ösvény egyik kanyarulatánál. Hamarosan meglett a gazdája is. Egy hegynyi óriás. Még, jó, hogy felkészítettek rá... Illendően megszólítottam:

- Helló, öcskös, de szép szál legény vagy!

Felnevetett, bár volt valami furcsa a nevetésében.

- Hát, ami azt illeti, kettőnk közül te lehetnél a kisöcsém, méghozzá nagyon kicsi, ici-pici tesókám - dörgött rám a méretes legény. - De abban igazad van, hogy valóban fiatalabb vagyok nálad. Ezért nem is taposlak agyon, mint a többieket előtted. Megkedveltelek jövevény. Mondd, mit tehetek érted?

- Nagyon köszönöm, hát csak kérdeznék valamit. Mondd, kedves öcsém, merre találok Bájbanyát?

- Ennyi az egész? Érdekes ember vagy te, bátyám! Menj erre tovább, aztán majd meglátod, hol találsz. Egyébként mit akarsz tőle, mert nagyon nagy hatalma van!

- Hát... hogy is mondjam... valami testrészét kellene elkérnem tőle.

- No, az érdekes lesz! - harsogta, miközben szabadabbá tette az utat számomra.

- Ez elég könnyen ment - gondoltam. - Akkor most újra loholás a rövid kényszerpihenő után.

Siettem, ahogy a lábam bírta, végig az előttem kanyargó sáros erdei úton. Most viszonylag hamar, jó óra után, élem toppant a következő megmérettetés. Az út szélén, kétoldalt fura, kicsi alakokat pillantottam meg.

- Valami útonálló lehetnek - gondoltam. - Szakállasak, fegyverük is van. Bár elég aprók, meggyűlhet velük a bajom...

Ekkor hatalmas tüsszentés verte fel a viszonylagos csendet. Aztán zsemlélődő mormogást hallottam. Majd pedig harsogó nevetés.

- Hé! Ti vagytok? Jól rám ijesztettetek!

- Azért csak lassan a testtel! - rivallt rám Tudor. - Ki vagy, mi járatban vagy errefelé?

- Elnézést, fiúk, én mindig vicces alakoknak tartottalak benneteket! Valami baj van?

- Nincs semmi baj, és igenis vicces alakok vagyunk! - szólt megenyhülve.

- De ez a szabály! Ki kell kérdeznünk, mielőtt tovább engedünk, ha... tovább engedünk...

- Mert lehet, hogy nem? - kérdeztem aggodalmasságot színlelve.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

- Á, dehogy! - nevetett rám Vidor.
- Akkor segítetek nekem? Szeretnék kérdezni valamit.
- Csak nyugodtan, ha muszáj - morgott Morgó.
- Merre találok Bájbanyát? Jó irányba megyek?
Nagy kuncogás, kacarászás, pukkadozás a válasz.
- Nektek mi bajotok van? - kérdeztem. Vidor próbált válaszolni, akadozó nyelvel és könnyes szemmel a nevetéstől.
- Há... há... hát csak az, hogy teljesen széthordanátok ezt a szegény Bájbanyát! Ahányan jöttetek... már elfogyott volna az istenadta... Bruhhahaha!
- Hát, ha így álltok hozzá... - játszottam a sértődöttet. - Akkor nem kérek a tanácsaitokból!
- Naaa, ne szívd mellre, öregem! Ez a többiekre vonatkozott. Tudjuk, hogy te igaz ügyben jársz! - szólt most Szende. - Úgyhogy menjél csak tovább egyenesen, arra, a legnagyobb fák mentén, és hamarosan rátalálsz a lakhelyére. Vigyázz magadra!

Jégcsap III.

Több se kellett, már szedtem is a lábam a tiszteletteljes sorfalat álló törpék között. Hamarosan elértem a szinte éjig nyúló fák büszke sorát, és onnan már kivehettem a lejtő alján valami házikőfélét. Egy kis tisztáson állt, hevenyészett kerítéssel körülvéve. Látszott, hogy a gazdája nem a kerítéssel kívánja megvédeni magát. Inkább valami figyelmeztetésképpen a kellemetlen látogatók számára: „Jobb, ha távol maradtok!”

De nekem muszáj lesz odamennem, át a kapun, egyenesen be a házba. Akármilyen vár is rám odabent. Mentem is határozott léptekkel, hiszen már nagyon közel voltam a célohoz. A kapuhoz érve megálltam egy pillanatra, hátha valami meglepetés vár már itt rám. Várt. Egy hatalmas egy- vagy másfél fejű sárkány! Ez érdekes! Ha egyik vagy másik irányból néztem, annak megfelelően láttam hol egy, hol másfél fejet a nyakán. Mielőtt közelebb mentem volna, gondolkodni kezdtem, ismerem-e olyan mesét, amelyikben ilyen házörző szerepel? Persze, hogy nem ismertem. Várjunk csak! Ez az én mesém! Akarok én benne másfél fejű sárkányt?

Nem, akármilyen izgalmasan hangzik is. Akkor nincs is. Tényleg nem volt a ház előtt semmiféle sárkány. De az óriást és a törpéket vajon én akartam? Igen, ha jól meggondolom, ők benne voltak a tervemben. Megnyugodtam, és a kilincstért nyúltam. Csodálkoztam magamon, mert a legcsekélyebb izgalmat vagy félelmet sem éreztem. De miért is éreztem volna? Hiszen ő is olyan lesz, amilyenek én akarom. Még nem tudom, milyen, de az én szüleményem lesz. Nem kopogtam, csak benyitottam. Úgyis tudja, hogy itt állok az ajtó előtt... Az ajtó nyikorgott kísértetiesen, ahogy kell; még akkor is, amikor betettem, és ott álltam a ház egyetlen szobájában.

- Ugyan, hagyd már abba! - recsegte Bájbanya. Gondolom, az ajtóhoz szólt, mert abbamaradt a nyomasztó hang. Körülnéztem. Ismerős volt minden.

- Erre számítottál? - recsegte tovább, de már nem tűnt olyan visszataszítónak a hangja.

- Nem, de mégis, mintha jártam volna már itt.

- Te tudod...

Bájbanya maga pedig olyan volt, amilyenek lennie kellett. Nem részletezem, mindenkinek van valamilyen elképzelése.

- És engem is láttál már? - kérdezte. - Ilyennek képzeltél? Vagy rondábbnak, esetleg szebbnek? kérdezte kicsit kihívóan.

- Nincs veled semmi baj, olyan vagy, amilyenek lenned kell.

- Azért nem hinném, hogy velem szeretnél mutatkozni egy jobb társaságban. Vagy éppen engem hívnál randizni!

- Ne provokálj, légy szíves! Ha jobban megnézek, nem is vagy olyan vissz..., akarom mondani csúnya.

- Na, ez már bóknak számít az én helyzetemben - mondta, és hangja mintha elvesztette volna cinikus életét.

- De tényleg, lehet, hogy furcsán hangzik, de nem kellemetlen, inkább jó rád nézni... hogy is mondjam, megnyugtató.

- Na, elég már, azért ne vidd túlzásba! Biztosan akarsz valamit tőlem...

Ti, férfiak!... - próbált szigorúnak, kicsit főhaborodottnak tűnni. De mintha elcsuklott volna a hangja, hirtelen, abbahagyta.

- Hát... igen... szeretnék kérni valamit tőled...

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

- Tudtam - vágott a szavamba, most megint kicsit banyásan. - Hát persze, hogy akarsz! Különbözik ki jönne el hozzám, világ csúfjához. De biztosan nem olyasmi kell, ami általában a férfiaknak! - nevetett csúfondórosan, de keserűséggel a hangjában. Erre odamentem hozzá, leültem melléje a díványfélére. Kezét a kezembe vettem. Ezen én jobban elcsodálkoztam, mint ő. Hagyta. Kicsi keze volt. Önkéntelenül végigsimítottam ujjaimmal a kézfején. Nem értettem. Kivörösödött, száraz, pikkelyes bőrének bársonyos, kellemes tapintása volt.

Mintha nem ugyanazt a kezet simogatnám, mint amelyiket látom. Kellemes bizsergést éreztem kezén cirógatásom nyomán. A magamén is. Utána odavontam ragyás, formátlan fejét, és megérintettem ujjaim hegyével. Hagyta. Lassan végigsimítottam tenyeremmel az arcát. Már nem is lepődtem meg, amikor egy kisbaba bőrének selymes puhaságára és illatára emlékeztetett félszeg mozdulatom érzékelése.

Minkettőlönkön villanyütésszerű remegés futott át. Már nem volt csúnya, nem volt visszataszító, de még banya volt. De egyre inkább Báj és egyre kevésbé banya. A szemembe nézett és határozottan így szólt:

- Tudom, miért jöttél. Megkapod, aztán elmehetsz.

Ekkor ijedtem meg igazán, amikor az orrához nyúlt.

- Nem ezt akarod? Nem ezért tettél meg ekkora utat? - kérdezte, és mit sem törődve riadalmammal, egy rántással letörte méreates orrát. Összerezentem a reccsenésre. Mikor oda mertem nézni, egy helyes fiatal lányt láttam magam mellett, aki egy jókora áttetsző, csillogó jégcsapot szorongat a kezében. Már ezen sem csodálkoztam nagyon. A kezembe nyomta.

- Most már menj, nagyon várnak!

Elfordult, hogy ne lássam, könny csillan a szemében.

- És veled, mi lesz? - kérdeztem.

- Meghalok - mondta, közömbösséget színelve hangjában, de annak remegését nem tudta palástolni.

- Az nem lehet! Hiszen az enyém vagy! Mindig is az enyém voltál! Ezt Te is tudod!

- Igen, tudom - mondta szelíden.

- Akkor miért állítasz választás elé? - kérdeztem kicsit sértődötten.

- Mert tudom, hogy engem választanál - válaszolt ismét a kedves hang. Erre nem lehetett, mit felelni...

Elkezdtem mondani egy rövid verset:

Ha óriással / dolgod akad, ne feledd, / szíve is óriás!

Szívem választotta tudta, mi fog következni. Kézen fogott, és kiléptünk az udvarra. Nagyon jól tettük, mert nagy döngések közepette megérkezett óriás „öcsém”. Véletlenül rálépett a házikóra, bűnbánóan ránk nézett, de látva, hogy mosolygunk a dolgon, megnyugodott. A vállára emelt minket, és hatalmas léptekkel elindult velünk Bankasszony Úrnő birodalma felé. Kedvesem hangja duruzsolt a fülemben:

- Milyen szép verset írtál óriás barátodnak!

- Köszönöm! - mondtam. Annyira meghatódott, hogy valaki verset ír róla, hogy örök hála kötelezte magát, bármikor szükségem lenne a szolgálataira.

- Azért ki ne használd szegényt! - bújt hozzám az én kicsi gerlicém. Hamarosan az ismerős tisztáshoz értünk. Óriásom lehajolva Bankasszony lakás-odújánál tett le minket, majd elcsörtetett.

Kitörő örömmel fogadtak bennünket. Én átadtam a jégcsapot nagy üdvivalgások közepette, aztán indulni akartam tovább.

- Nem vagy kíváncsi, hogy működik? - kérdezte az Úrnő.

- Hadd lássam! - mondtam. Erre fogta, és felakasztotta az egyik faágra.

- És ennyi? - kérdeztem.

- Ennyi. A természet majd elvégzi a dolgát. Minek mindent agyonbonyolítani, mint az életben? Hát nem igaz?

Meggyőződés nélkül bólogattam. Hol jártam én már?...

Mátkámmal kéz a kézben elindultunk kifelé az erdőből...

Szohner Gabriella: Jégcsapok

A folyó csendes méltósággal ballagott. Nem volt fecsegős kedvében. Az idő kellemetlenül hideg lett, s bár még nem fagyott, a víz közel állt a dermedéshez. A sekélyesebb részeken itt-ott megcsillant egy picinyke hártya, ami majd növekszik, hízik, és lassan eléri a víztömeg közepét.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

A folyó tudta ezt. Most még nyaldosta a parti köveket, néha loccsant egyet csak úgy, majd újra elcsendesedett. Nem is igen volt kihez szólnia. A fák már régen lombjukat veszítették, és azon nyomban nyugovóra tértek. Velük tartottak a bokrok, a kistestvéreik. Széttárták csupasz ágaikat, és olyan mélyen aludtak, hogy észre sem vették, amint egyik-másik karocskájukat az előző napok esőzései miatt megemelkedett és szétterült víz egészen átölelte. Az év ezen szakaszában itt nem járt senki. A meder olyan hirtelen mélyült, hogy nyáron sem volt alkalmas semmire. A folyónak ezt a részét a fürdőzők is, a halak is elkerülték.

Egy asszony lépkedett lassan, nehezen a keskeny parton. A cuppogós sárban száras cipője minduntalan lecsusszanni készült, egyetlen szál drót tartotta a jobbot is, a balost is. Figyelnie kellett, hogy a lábán tartsa. Olykor megállt, lehajolt, kikotort a sárból egy követ, a majdnem földig érő kabátja zsebébe rakta. Nagy volt a kabát, kétszer akkora is talán, mint a viselője. A találomra gyűjtött, mindenféle alakú köveket elgémberedett ujjaival eligazgatta a zsebekben, így tudott még betenni néhányat. A nyakában szutykos madzagon szutykos szatyor lógott, néhány ökölnyi követ oda is bepakolt. Lassan mozgott, hátráltatta a hideg meg a sár, amiből kikaparta a köveket. Alig állt a lábán. Enyhe pára gomolygott a folyó felett a lebukó napban. Az asszony sóhajának melege szempilláira csapódott, vízcseppekké változott. Letörölte őket. Szempillái mandula alakú szemeket kereteztek, mélyen, beesetten ültek szürke arcában, amit a saras kezével kent össze. Orra szép ívű, nemes vonásokat sejtetett, ajkai keskenyre szűkültek, kékeslilában játszottak, az álla közepén megbúvó gödröcske valaha vidám mosolyokban táncolhatott.

Nem bírta tovább vonszolni a terhét, görnyedt testét lassan nagyobb kőre engedte. Pihegett.

- Nem várhatok sokáig - motyogta. - Hamar sötétedik.

Az égre emelte tekintetét.

A helytől, ahol az asszony leült, pár percnyi sétára volt a híd. Nem látszott jól, a pára eltakarta. A híd is fázott. Érezte ugyan a rajta át-sétáló asszonyt, át is karolta volna örömet, mert megérezte ijesztő szándékát, bebetonozott lábai miatt azonban mozdulni sem tudott.

A folyó is, a híd is jól ismerték az asszonyt. Gyakran járt erre, az egyik parton lévő erdőből a másik parton kiépült, nyüzsgő nagyvárosba.

- Nagyon szomorú! - reccsent a híd.

- Mit akarhat? - loccsant a folyó.

A fák mintha félték volna, felszínes álmukban egymáshoz koccantak ágaik. A kotnyeles verebek természetüket meghazudtolva csendes ijedségben gubbasztottak.

Messzebb innen, a városban, annak is a gazdagabb részén, már ki-gyúltak a fények. Itt született és nőtt fel az az asszony, aki most a fo-lyóparton roskadt magába. Ott találta meg a szerelem, ott dolgozott, ott lakott a férjével, saját otthonukban. Boldogok voltak, gyereksziva-jos jövőt tervezgettek, várták a babájukat, aki nemsokára megérkezik, és értelmet ad életüknek. Karácsony felé járt az idő, s ők vidáman ültek autóba. Bevásárolni, szórakozni indultak az ünneplőbe öltözött utcákba, üzletekbe. Nagyokat nevettek, forró csokit kortyolgattak, jól megrak-ták ajándékokkal az autót. Észre sem vették az esőt, ami pár pillanat alatt jégpáncéllá fagyott az utakon. Csúszkáltak az emberek, csúszkált az autó.

A férj, ha érezte is, nem nagyon bánta a jeget. Évődött, viccelődött asszonyával, a pocakját simogatta, csiklandozta, neveltette. Sokkal később sem tudta felidézni, hogy pontosan mi történt. Fehér falak között eszmélt, iszonyú fájdalmat érzett a lábaiban, a torkában, a hasában. Nővér jött, injekciót adott, ettől csitult a fájdalma és tisztult a tuda-ta. A felesége után kiáltozott. Az orvos megnyugtatta, hogy nincs baja, nemsokára jönni fog. Amikor találkoztak, a fájdalmuk a tetőfokára há-gott. Az asszony sápadt volt, nagyon sápadt, és nem volt már gömbölyű a hasa.

- A babát elveszítettük - szipogta. - Többé nem lehet gyermekünk.

Tényszerű volt minden mondata. Mit is mondhatott volna még? Sírdo-gáltak sokáig, aztán egymásba kapaszkodtak, s a gyógyulással törődtek.

Jóval később csitult a fájdalom, mint ahogy mindenféle fájdalom enyhül az idővel, bennük is homályosodtak a tragikus percek. Addigra azonban hideg közöny fészkelődött középük. Hogy mi táplálta ezt a má-siktól való elzárkózást, maguk sem tudták. Talán a tudat, hogy további

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

életüket, terveiket kettészelte egy esztelen pillanat? Vagy az önvád, amit a férfi egyre inkább magára húzott, elmerült benne, és hagyta, hadd marcangolja? Vagy talán az asszony lelkének sóvárgása? Fájdalma a be nem teljesült anyaság miatt? Bármi volt is az oka, mindketten jégcsapokat növesztettek maguk köré. Hosszúra nyúlt ez a ridegség. Egy-más mellett éltek, egymás nélkül, hidegen, s ebben a hidegben megdermedt mindenféle kapcsolat. Elmaradtak a barátok, a jó szomszédok, a szülők, a munkatársak. Nem szerették sem a jeges levegőt, sem a jégcsapokat. Magukra maradtak ebben a fagyban. Olvadásról, gyerekről szó sem esett.

Egy napon a férj abszurd ötlettel, és egy nővel érkezett. Azt mondta, mindent alaposan átgondolt, el is intézett, egy aláírás hiányzik mindössze, amit a feleségtől vár.

- Családot akarok, gyereket. Tudom, nagyot hibáztam. Most helyrehozom - folytatta.

- Hogyan? - kérdezte az asszony.

- Béranyát kerestem, és találtam is - mutatta be a nőt.

- Ezt nem szabad! Ez illegális! - tiltakozott az asszony.

- Mint a heroin meg az ópium - simította haját a férfi. - Nem állhat az utunkba senki. Semmi! Csak a beleegyezésem kérem. Minden rendben lesz!

A nő, aki a terhességet bevállalta, fiatal volt, szép, és meglehetősen okos, horribilis összeget kért a szolgáltatásért.

- Honnan lenne ennyi pénzünk? - firtatta az asszony.

Balsejtelmek gyötörték, vizsgálgatta a nőt, fürkészte a férjét, vallatta a jövőt. A lehetőség, az anyaság gondolata, minden rossz érzése ellenére rózsaszínre festette az eget. A „lesz, ami lesz” gondolatával aláírta a papírokat. Banki hitelt vettek fel, jelzáloggal az otthonukra. A béranyát kifizették, aztán vártak. Az asszonyról olvadozni kezdtek a jégcsapok. Nem tartott sokáig a tavasza. A férj egyre titokzatosabb és szófukarabb lett. Soha nem mondott semmit. Vagyis egyszer, hónapok múlva mégis. Elmondta, hogy a béranya eltűnt a pénzükkel, sehol nem találja. Neki pedig nincs állása, a leépítések során elsőnek rúgták ki. Az asszony akkor még reménykedett. Még tudták fizetni a hitelt, de

rövidesen ő is elveszítette a munkáját. A bank követelőzött. Az események innen már túl gyorsan követték egymást, az ajtóban a végrehajtó toporgott. Nem volt segítség. Újabb hideg zúdult rájuk, és újabb jég-csapok nőttek.

Mindent maguk mögött hagytak. Házat, bútort, ékszert, értéktárgyat. Előbb a város szegény negyedében próbáltak boldogulni. Rossz ötlet volt, mit sem tudtak az ottani rothadó, mocskos életről. Farkastörvények uralkodtak, hol egyik, hol másik kapualjból űzték ki őket, néha tettlegességig fajultak a dolgok. Éhesek voltak, rongyosak, kiszolgáltatottak. Egyre kijjebb szorultak a városból, már a külváros sem tűrte őket, volt ott elég nyomor. Egy lucskos, csatakos napon értek el a folyóhoz. Átkeltek a hídon, az erdőbe tartottak.

- Kik ezek? - loccsant a folyó.

- Még nem láttam őket - reccsent a híd.

- Ismeretlenek! Ismeretlenek! - zizegték a falevelek.

A kotnyeles verebek, akik keresztbe-kasul járták a környéket, és mindenkiről mindent tudtak, egymás szavába vágva csiripelték el a történetüket.

A házaspár egy öreg fa tövében, vastagabb ágakból, összetákolt egy kunyhófélét. Itt átmenetileg meghúzhatták magukat. Ha tehették, hoztak valamit a városból, beépítették új otthonukba. A szükség közelebb vitte őket egymáshoz. A férj kedvesebb, segítőkészebb lett. Az asszony őszintén sajnálta az urát. Előbb a baleset, most meg mindent elveszítettek. A férje bűne, vagy inkább balszerencséje, hogy itt tartottak, de erre gondolni sem akart. Még nem késő, gondolta, még mindent helyrehozhatnak. Állást kapnak, új életet alapoznak, építenek fel. Reménykedett. Történhetett volna így is. A sors azonban másként keverte a lapokat.

Ahogy nyár felé haladt az idő, melegedtek az éjszakák, a férj elmaradozott. Széjjel kell válniuk, így magyarázta, többre mennek külön-külön. Később előfordult, hogy éjszakára sem tért meg, több napra is egyedül hagyta az asszonyt. Ha visszatalált, vagy részeg volt, vagy patyolattiszta és illatos, mint aki selymágyban aludt. Soha semmit nem magyarázott meg. Az asszony magányosan járt be a városba, egész nap ott kódorgott.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

Ennivalóért kutatott, elviselte a lenéző pillantásokat, a durvaságot, az üt-leget. Estefelé visszabotorkált az erdőbe. Eközben ősze fordult az idő, az első falevelek már rozsdabarnán várták halálukat.

- Szegény asszony! - loccsant a folyó

- Az ám! - reccsent a híd.

- Nem bírja ki! Nem bírja ki! - zizegték még utoljára a falevelek, majd a folyóba hulltak.

A kotnyeles verebek, akik a nyáron kövérre hizlalták magukat, még most is magvakat keresgettek. Egymás szavába vágva, nagy csiripeléssel fejezték ki nemtetszésüket.

Egy átlagos napon történt. Egy átlagos napon, amikor általában semmi sem szokott történni. Az asszonyt, akiben már alig volt felismerhető a régi valója, megszólította egy régen látott, távoli rokon. Záporoztak a kérdései. Ő mélyebben hajolt a kukába, de a rokont nem lehetett ilyen könnyen eltántorítani. Sorjáztak a kérdések, s amikor mindenre választ kapott, magához édesgette az asszonyt. Megetette, megfürödhett nála, még tiszta ruhába is öltöztette. A tanti nem akarta visszaengedni az erdőbe, mi több, egy pislákoló reménysugarat csillantott meg előtte. Azt mondta, szerez nekik állást. Azt is mondta, hogy tud albérletet, míg nem szedik össze a rá valót, ellakhatnak nála.

Az asszony fantáziája meglódult. Már látta is magukat rendes ruhában, rendes lakásban, helyrehozott életben, örökbe fogadott gyerekekkel. Vajon hogy közölje mindezt a férjével? Hogy fogadja majd? Hónapok óta élnek egymás mellett, ki-ki a saját jégcsapjaival. Egyik ötletet a másik után vetette el. Teltek a napok. Mire lehulltak a levelek, az asszonynak mégis sikerült tervet kovácsolnia. A születésnapja közelgett, ez lesz a legmegfelelőbb este a beszélgetésre.

Azon a napon az asszony nagyon készült. Aprócska ajándékot vásárolt, egy üveg bort vitt a szatyorban, s mire a hídhöz ért, már mosolygott.

- Boldog - reccsent a híd.

- Kacag - loccsant a folyó.

- Eleget szenvedett - sóhajtott a utolsó falevél, és felfeküdt a szél szárnyára.

A kotnyeles verebek az utolsó magvakat csipegették a folyóparton, már nem értek rá csiripelni. Szorította őket az idő.

Azon az estén azonban a férj nem ment haza. Nem érkezett meg nappal sem, és a következő éjszaka sem. Az asszony begyalogolt a városba. Fogytán volt az ennivalója is, de jobban a férje holléte izgatta. Egy idegen utcába keveredett, azt sem tudta, hogyan.

Bámulta az ismeretlen utcanevet, körbe-körbe nézett, hogy tájékozódjon. Egy pillanat volt az egész. Egy pillanat, amikor minden megfagyott. Egy pillanat, amikor meglátta őket. A nőt, akit évezredekkel ezelőtt béranyaként ismert meg, a férjét, tiszta ruhában, elégedetten, és egy két év körüli fiúcskát, akit kézen fogva vezettek. Boldognak, elégedettnek tűntek.

Az asszony már csak arra vigyázott, hogy őt ne lássák meg. Jeges szél támadt. Bekucorgott egy kapualjba. Hallgatta a hirtelen feltámadt szelet, hallgatta, ahogyan a szíve szilánkokra repedt. Nem sírt. Levette szép ruháit, a kukához hajtogatta, amiből egy télikabátot sikerült szereznie. Lassan ért a folyóhoz, nehezen lépkedett a keskeny, sáros parton. Kezével kaparta ki a különböző formájú köveket. A kabátja zsebébe rakta, meg egy szutykos szatyorba, ami szutykos madzagon lógott a nyakában. Az asszony nem bírta tovább vonszolni terhét. Görnyedt testét lassan egy nagyobb kőre engedte. Pihegett.

- Nem várhatok sokáig - motyogta. - Hamar sötétedik.

Az égre emelte tekintetét.

- Nagyon bánatos! - reccsent a híd.

- Mit akarhat? - loccsant a folyó.

A fák mintha félték volna felszínes álmukban, egymáshoz koccantak ágaik.

A kotnyeles verebek természetüket meghazudtolva csendes ijedtségben gubbasztottak.

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Dobó Georgina: Gyermekkor

Régen hó borította a tájat, jégcsap díszítette az olvadó házat.
Áttetsző, pajkos világunk játéka.
Törögettük, mókáztunk, s mint nyalókát használtuk.
Volt is aztán lógás, hiányzás, betegség, láz.
Fájó torkunk orvost kívánt.
Olvadás után jött a Tavasz.
De az most még oly messze van,
Tél eleje, e játék kezdete.

Vitos Irén: Telet álmodtam

Tegnap telet álmodtam,
gyerek voltam, szánkóztam
a befagyott tó jegén,
elcsúsztam a peremén.

Hideg tükrön rend honolt,
anyám szaladt, átkarolt,
sírtam, ahogy csak bírtam,
csend nem maradt utánam.

Dermedt cinkén réműlet,
még az ág is reszketett,
lehulltak a jégcsapok,
jégnyalókát akarok!

Kutasi Horváth Katalin: Téli mese

Jégcsaperdő nőtt a völgyben,
Mefagyott a dér a ködben,
Milliónyi jégtőr mered,
Aki szeret, el nem feled.
Jégbe fagyott minden csoda,
Rideg gyönyör lába nyoma,
Zúzmarává szenderedett,
Hóemberré cseperedett.

Hógolyócskák formálódnak,
Engednek a varázsszónak,
Hideg köszön a szeleknek,
Jégsipkát visz a hegyeknek.
Jégcsapokon orgonázik,
Hókristállyal parolázik,
Angyalt rajzol hószőnyegre,
Havas mintát a fövegre.
Vadászháznak ablakában
Frissen hullt hó zamatában
Jégvirág nyílt, ott kukucskál,
Míg egy hómanó furulyál.
Az ereszen jégcsap kúszik,
A gőzgombóc vízben úszik,
Ez a gőz is hó volt nemrég,
Légy a megérkező vendég!

Záruba Károly Valér: Olvadás

Nem először történik ez velünk, de ez mindig egy csodálatos élmény. Sokkal érdekesebb is, mint a felfelé haladás. A zuhanás sem nagyon élvezetes, s általában valami pusztítással is jár. Bár egy csendes nyári eső... Lefelé, de nem zuhanva, lebegve, s közben apróbb-nagyobb kristályformákat létrehozva. Sokfélét, szebbnél szebbeket. Legalábbis az élőlények úgy látják, s csodálják azt, ami nekünk természetes. A szél is sodor, néha felfelé is, belénk kap, elenged. Sokan összefogódzunk, egyre nagyobb hópihéek leszünk. Nem szállunk, lebegünk szépen nyugodtan lefelé, ahol előző társaink már nagyrészt fehérre festették a tájat. Lassan megérkezünk mi is. Egyre nagyobbak leszünk, hópelyhek, igen, így neveznek minket. Ráhullunk az előttünk érkezőkre. Utánunk már nem sokan jönnek. A felhőnyánk kimerült, s arrébb is fújta a szél. Ferde részre érkezünk. Ez háztető lesz. Pár társunkat a gyengülő szél még elsodorja.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

Legfelül vagyunk, de súlyunk nem nyomorítja az alattunk lévőket. Szép utunk volt, s itt csodálatos a csend. Mondják, azt is mi hozzuk.

És jön az új átváltozás. Melegítő napsugarakat érzünk. Csipkés kristályainkból gyöngycseppek lesznek, s gördülünk lefelé. Egy rövid repülés, s csak kevesünk számára ismert, tömör, áttetsző és újra hidegen összemeredt társainkon terülünk el. Átöleljük ezt a képződményt, beborítjuk, s lefelé haladva többen lemaradunk, újabb és újabb fagyott réteggel hízalva ezt a... ezt a... jégcsapot. Ő igazi hideg szépség, s marasztal minket az éjszaka elraktározott hőmérsékletével. Változunk ismét, eggyé leszünk. Páran elérjük még a csúcst, s lecseppenünk a föld felé.

*

— Apa! Anyu kiküldött. Mondta, ne ott lábatlankodjam a konyhában, biztos kell neked itt a dolgos kéz. Tudok segíteni?

— Van mit tenned. Egy iskolás fiútól bizony elvárható már a segítség. Anyu miért nem adott munkát neked?

— Azt mondta, legyek friss levegőn, s a konyha különben is egyszemélyes - amit nem egészen értek -, de nevetett közben.

— Na gyere, vedd a kisseprűt, s tisztítsd le a havat a ház körüli járdáról! Már megoldadt egy kicsit, nem lenne jó, ha később odafagyna. Én a kerítésen kívül kotrom össze.

A gyerek boldogan rohant a seprűért, hisz komoly, felnőtt munkát kapott. A ház sarkától indult, azonban hamarost ijedten sikoltva kiabálni kezd.

— Apa! Gyere, segíts! Ez a kutya, az X megint itt van. A seprű kell neki, pedig a lábam is azzal tudom csak védeni. Kapkod utánam, morog... Gyere, Apa, gyere!

A férfi odarohan, egy lapáttal hajtja arrább, a kerítés felé a nem is túl nagy ebet. Az vissza-visszakap, de végül egy lyukon átfurakodik a szomszédba.

— Megölöm azt a dögöt! Mondtam már Petri szomszédnak, hogy megölöm, ha még egyszer átjön, s a gyerekre támad! — rohan ki a konyhából a ház asszonya.

— Ugyan, emlékezz már, hogy szeretttük, milyen aranyos kutyus volt, még örültünk is, ha jött. Nem történt szerencsére komoly baj, csak a gyerek nadrágjába szakított kicsit bele.

– Megölöm! A fiunkra féltékenyekedik, amióta lett... s már ránk is támad. Miért nem tudja Peti otthon tartani?

– Nézd! Már raklapokkal is megerősítette a kerítést, de X átrágja azt is.

– Apa, a lecsöpögő vizet nyaldosta innen fel. Nézd, miről csepeg le! De szép nagy hogyishívják... Milyen sok színben szikrázik, mint egy szivárvány...

– Igen, innen nyaldossa, mert itt tartottuk régen az etetőedényét, míg normális volt. Azt a hogyishívjakot pedig jégcsapnak nevezik. Fagyott lecsorgó víz, ami nem érte el a földet. Tényleg szép; ritkán látni ilyen ennyire egymagában, jó nagyra is nőtt. Sajnos le kell vennem onnan, mert a több kilós súlyával már egész kifordítja az eresz sarkát. Sokkal tovább egyikőjük sem bírja már, ahogy elnézem. Elkérem majd Peti bácsitól a nagy létráját, azzal felérhetek oda. Ami biztos, az biztos.

– Apu, ugye vigyázol rá, nehogy összetörjön, s nekem adod.

– Minek az neked, és mit csinálsz vele, hova teszed majd?

– Ide az árnyékba, a kerti kőasztal vázájába. Hadd csillogjon még sokáig!... Meg meg is kóstolnám, hogy miért ízlik Xnek annyira – teszi hozzá szemlesütve.

– Na, az kéne, hogy valamit még összeszedjél! – hallatszík már ismét a konyhából. – Gyere, cseréld le azt a szakadt nadrágod! Elkísérhetsz vásárolni.

– Nem szeretnék – dűnnyögi inkább csak az apjának a fiú.

– Menjél csak, segíts Édesanyádnak! Én úgyis átmegeyek most Peti bácsihoz - látom, már megjött - a létráért, s megbeszélni a kutya dolgát.

*

Szomorú igazság, egyre soványodunk felül. A napsugarak elérték a csatorna sötét fémjét is. Tűzelik, amihez olyan jól tapadtunk; tőben vékonyodunk... Egyre kevésbé kötődünk. Leleszorogva még vissza-vissza-fagyunk a többiekhez, így nemigen fogyunk, de...

Megint megjelent az a gonosz állat lefetyelni alattunk, holott idelátszik a szomszédból a vizesedénye. Rosszindulatú, már nem fog változni... Illetve... Indulás...

Halk, kis reccs... Elhaló kutyavonyítás.

*

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT 2020/12. HAVI PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL

– Kedves tőled, szomszéd, hogy jöttél segíteni, egyedül nem bírnám ezt a fránya, nehéz létrát. Az ember azt hinné, hogy...

– Képzeld, ha nem alumíniumból lenne!

– Nézd, X ismét itt van! Megyek, visszazavarom. Erre hallgatott – mutat rá, s indul a ház sarkának támasztott lapáthoz, miközben szóban is ösztökéli az állatot. – X! Mars haza! Mozdulj már, futás... Te, ez csak fekszik – kiált vissza. – Peti... Gyere! Szegény pára... Minden véres itt. – Igen... – szól az odaérkező vizsgálódva, majd felnéz. – Szegény kis-kutyám!... A nyaki eret szakította át. Ezt a vonyítást hallottuk az előbb. Tökéletes gyilkosság. Még egyszerre láthatjuk az eltűnő gyilkost és az elenyésző fegyverét.

A házigazda is feltekint az ereszre.

– Aha, megszólalt a volt nyomozó. Bizonyítható, a két probléma önmagától, együtt és egyszerre oldódott meg.

Holécziné Tóth Zsuzsa: Az apróbetűs lábjegyzet

Családi fotókat rendeztem tegnap délután, és az egyik borítékban az 1999. februári ausztriai üdülés képeire bukkantam. Ezt a Bad Kleinkirchheim-i jutalomüdülést még a kecskeméti OTP-ben nyertem biztossítás-értékesítéssel. Mindössze pár napunk volt a felkészülésre - vélhetően valamelyik vezetőnk adta vissza a jutalomutatót, mert különben léteziketlen, hogy csak három nappal az utazás előtt derült volna ki, ki utazhat. De hát ezzel nem törődtünk, örültünk a lehetőségnek. A férjem gyorsan szabadságot kért, Robit elkértük a középiskolából, majd Misi Pestre utazott, hogy sürgősséggel vasúti szabadjegyet igényeljen - mert mondanom sem kell, hogy ez idő tájt is éppen építkeztünk, és nem volt autónk.

Vonat persze nem érintette ezt a kétezer lakosú kis üdülőfalut, de a szállodánk vezetője ígéretet tett, hogy vár bennünket Spittalban. Odaérve persze nem várt senki, és már épp azon gondolkodtunk, nyelvtudás nélkül vajon hogy szerzünk egy taxit, és mennyibe fog az kerülni, amikor végre felbukkant egy rohanó szemüveges alak: ő volt Sanyi, a szál-

loda főpincére. Ő jött értünk, mivel a főnök úr útját a lakása és a szálló között egy lavina zárta el, amit az ígért határidőre nem bírtak az útról eltakarítani. No, ez jól kezdődik! - gondoltuk - Nesze neked, osztrák síparadicsom!

A szálloda szép volt és kényelmes, a személyzetnek több mint ötven százaléka magyar volt - mint kiderült, erre a bank vezetősége kötelezte az osztrák társtulajdonost. Mivel síelni együnk sem tudott, inkább kirándulásokat terveztünk a vadonatúj útikönyvünk segítségével. Helyi járatú busszal beutaztunk a Spittalba: életünkben először ott láttunk jégszobor-kiállítást. Onnan aztán távolsági busszal még a Krimmel Tal völgybe is eljutottunk. A hegyeket hatalmas hó borította, a buszmegállótól gyalog kellett feljutnunk a vízesésekig - természetesen fogalmunk sem volt, mire vállalkoztunk. Míg nyáridőben a csodás vízesésekhez naponta 4-5000 turista látogat, a közel harminc centis - sőt itt-ott félméteres - hóban csak egy keskeny kitaposott ösvény mutatta az utat addig az étteremig, mely télen is nyitva állt. Az ajándékarusító bódék zöld zsalugáteres, zárt ablakaikkal, a tetőt vastagon belepő hóval és az ereszről lelógó hatalmas jégcsapokkal, mint mesebeli mézeskalács házak, úgy álldogáltak a szikrázó napfényben. Csodás látvány volt!

Egy-egy forró tea elfogyasztása után útnak indultunk a vízesés felé. A vendéglős ugyan próbált valamit magyarázni - valószínűleg értésünkre akarta adni, hogy nem túl biztonságos a további út felfelé -, de mivel láttuk, hogy vezetnek fölfelé nyomok, úgy gondoltuk: csak nem fogunk visszafordulni innen, mikor már a vízesés morajlását is hallani lehet? Elindultunk hát libasorban egymás után, és hamarosan egy jeges lépcsősorhoz értünk, melyen csak a korlátba kapaszkodva, egymást segítve tudtunk feljebb jutni, de végül csak elvergődtünk a vízesés első szintjéig. A látvány minden fáradságot megért! A magas hegyek által ölelt Krimmel Ache völgye lélegzetelállítóan szép volt. A vízesés részben befagyott, a víz a napfény által megvilágított csodás jégalakzatok között és egy hatalmas jégpáncél alatt zubogott. Még ennyi év után is átjár az a nagyszerű érzés: milyen csoda, hogy mi ide eljutottunk.

Nézem a fotót, ahogy ott állunk hárman összebújva, mit sem törődve a süvítő széllel és a hideggel, és a képről eszembe jut a folytatás: a visz-

szauít a csúszós lépcsőkön az étteremig, és az a meglepetés, hogy belépve egy kecskeméti házaspárt - a helyi biztosító vezetőjét és annak feleségét - találtunk bent forralt bort szürcsölve. Nagy volt az öröm, szerencsére ők kocsival voltak, így a visszaút már nem volt olyan viszonytagságos. Mire a szállodáig értünk, már megegyeztünk, hogy két nap múlva együtt fogunk valahová kirándulni. Mondtam Istvánnak, mi hoztunk egy útikönyvet, szívesen odaadom, mivel ő vezet, nézze ki ő az útvonalat. Este a vacsoránál vidáman újságolta, hogy meg is van az útiterv: Kaprunba megyünk, és visszafelé útba ejtjük a Grossglocknert is.

Örültünk a közös kirándulásnak, és elterveztük, akkor a következő napon itthon maradunk és felmegyünk a Kaiserburgra felvonóval. Ez a 2055 méter magas hegycsúcs a szállodánk ablakából is látható volt, izgatottan és örömmel indultunk másnap ebéd után a meghódítására. Az első meglepetés akkor ért, amikor felérve szembesültünk vele, hogy bizony oda síruha, vagy sokkal több réteg meleg holmi kellett volna. De ha már ott voltunk, gyorsan ittunk egy-egy bögre finom édes forraltbort, és elindultunk a hegycsúcs meghódítására. Futkároztunk, hógolyóztunk, és lassan megszoktuk a metsző szelet. A látvány csodás volt: a felhők között volt egy rés, melyen át egy távoli kis falu tornyát tisztán ki lehetett venni - szinte képeslapszerű látvány volt. Misi meg is jegyezte: eddig, ha ilyen fotót látott, azt hitte photoshop, mert ilyen gyönyörű kék ég nincs is, mint ott a kis falu fölött az égbolt. Miután kigyönyörködtük magunkat, lassan lefelé ereszkedtünk. Egyszer csak láttuk, hogy a felvonó végállomása felől két ember bőszen integet, lefelé mutogatva. Mikor odaértünk, az egyik dühösen mutatta a nyitva tartást: az aznapi utolsó lefelé tartó lift négy órakor indul! Mi pedig majdnem negyed ötre értünk le, ha nem vettek volna észre, és otthagynak, a vészcsengőre csak több száz schillingért jöttek volna vissza értünk. A vacsoránál Istvánékkal megbeszéltük a másnapi indulást, és már előre örültünk a másnapi kirándulásnak. Az átélt izgalmak után úgy gondoltam, jó, hogy az igazgató úr beszél németül, velük biztos nem járunk úgy, mint ma, amikor a nyelvtudás hiánya majdnem bajba sodort bennünket.

A kirándulás első felében megnéztük Kaprun várát, mely még romjaiban is fenséges látványt nyújtott, és örömmel nézelődtünk a síparadicsom-

ban is. A közös ebéd után utunkat Ferleiten felé vettük, mert István azt olvasta az útikönyvünkben, hogy onnan indul az egyik grossglockneri út. A faluba érve kis tájékozódás után megtaláltuk a hegyre vezető utat. Ahogy haladtunk a szinte néptelen úton, időnként láttunk 1-2 járókelőt, és Éva még meg is jegyezte: milyen barátságos emberek vannak erre, szinte kivétel nélkül mind intett felénk, illetve lefelé mutatott az út felé, ahonnan jöttünk. Kis idő múlva aztán megértettük, miért: kocsinok előtt megláttunk egy csukott sorompót egy hatalmas „Behajtani tilos” táblával. István megállt, és tanácstalanul hátranézett. Én pedig kezembe vettem a kalaptartóra helyezett útikönyvet, fellapoztam a Grossglocknernél, és kis idő múlva olvasni kezdtem a lábjegyzetet: „Az utat novemberben lezárják. Ahhoz, hogy májusban megindulhasson rajta a forgalom, általában 800.000 köbméter havat kell róla eltakarítani”. Éva ekkor tiszta szívéből kacagni kezdett, és azt kérdezte a férjétől: „Mondd csak, uracskám, milyen biztosítós vagy te? Hát nem tudod, hogy az apró betűt is el kell olvasni? Hiszen a lényegét a biztosítási kötvényekben is az apróbetűs lábjegyzetek rejtik”.

Tizenöt év telt el, mire végül egy augusztusi kirándulás alkalmával feljutottunk a Grossglocknerre mormotát etetni, és a Krimml- vízeséseket is láttuk nyári pompájukban, de ezt az „apróbetűs bakit” azóta is emlegetjük.

Ajánljuk a KMI-VERSLISTA megújult honlapját:

<https://www.verslista.hu>

Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:

<http://www.facebook.com/kortars.magyar>

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a

<http://poeta.hu/aktualis-palyazati-kiirasok/> oldalon

*A Verslista honlapja:
<https://www.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
